

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 2T/50/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114010539
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Ondrejová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2014:4114010539.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, samosudkyňou JUDr. Máriou Ondrejovou, v trestnej veci obžalovaného S. X. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3, písmeno b) Trestného zákona s použitím § 138 písmeno b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 23. júla 2014 takto

rozhodol:

Obžalovaný: S. X.
narodený XX.XX.XXXX v R.,
trvale bytom R. - A., H. č. XXX/X,

sa uznáva vinným, že:

ako otec detí K. X., narodenej XX.XX.XXXX a E. X., narodeného XX.XX.XXXX, ktorý sa pripravuje na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole, obe deti bytom u matky S. X. v R., hoci má k týmto vyživovaciú povinnosť zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu v Nitre sp. zn. P/151/2003, právoplatným 04.12.2003, mu výška vyživovacej povinnosti bola určená sumou na každé dieťa vo výške 1.100,- Sk (36,51 eur) mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí, si túto povinnosť úmyselne neplní tým, že od 21.04.2010 nikde nepracuje, o prácu sa nezaujíma ani cestou úradu práce, výživné pravidelne a načas neplatí, čím za obdobie od 01.01.2011 do 31.05.2013 dlhuje na dcéru K. 1.058,79 eur, za obdobie od 01.01.2011 do 23.07.2014, vrátane júla 2014, dlhuje na syna E. na výživnom 1.569,93 eur k rukám S. X.,

teda:

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas,

tým spáchal:

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Za to mu súd ukladá:

Podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona, nezistiac žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona mu súd ukladá povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia zameškané výživné.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra sp. zn. 1 Pv 687/2013/4403 prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému S. X.. Súd vykonal hlavné pojednávanie voči obžalovanému v neprítomnosti obžalovaného po splnení zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 252 odsek 2 Trestného poriadku. Na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného S. X. z prípravného konania, vylúchom svedkyne S. X., prečítaním výpovede svedkyne K. X. a svedka E. X. a prečítaním listinných dôkazov zabezpečených v spise.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bol zistený skutkový stav tak, ako je opísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný S. X. sa po riadne a včas doručenom predvolaní sa na hlavné pojednávanie nedostavil a svoju neúčast' súdu neospravedlnil. Za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 252 odsek 2 Trestného poriadku, súd vykonal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti a postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal jeho výpoveď z prípravného konania zo dňa 19.03.2014 v ktorej uviedol, že býva so svojou matkou, ktorá poberá starobný dôchodok a už 4 (štyri) roky ho živí, pretože on je viac ako 4 (štyri) roky nezamestnaný, ale zároveň nie je ani evidovaný na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny. Keďže sa nemá kde zamestnať nemá z čoho platiť výživné na deti. Obžalovaný sa vyjadril, že si je vedomý toho, že je povinný platiť výživné a skutočnosť, že neplatí ho mrzí. Vypovedal tiež, že žiada súd, aby mu bol uložený trest povinnej práce, aby si mohol svoj dlh na výživnom odpracovať. Na záver vylúchu obžalovaný uviedol, že s deťmi nie je už dlhšiu dobu v kontakte a je zároveň ochotný ísť sa nahlásiť na úrad práce.

Svedkyňa S. X., bývala manželka obžalovaného, na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný zaplatil naposledy výživné dňa 14.12.2010, pričom na dcéru K. dlhuje výživné za rok 2011, 2012 a do mája 2013, kedy dcéra obžalovaného ukončila vysokoškolské vzdelanie, v dôsledku čoho je dlžné výživné vo vzťahu k nej vo výške 1058,79,- eura a na syna E. dlhuje výživné za rok 2011, 2012, 2013 a 2014 až ku dňu konania hlavného pojednávania, v dôsledku čoho je dlžné výživné vo vzťahu k nemu vo výške 1569,93,- eura. Svedkyňa uviedla, že je SZČO a ako prevádzkovateľka čerpacej stanice spoločnosti Slovnaft má priemerný mesačný príjem 600,- eur. Žije v spoločnej domácnosti s deťmi sama, pričom sa sama stará o ich výživu, ubytovanie a vzdelanie. Mesačné náklady na domácnosť vrátane nájomného sú vo výške 400,- eur, z toho dôvodu musia deti brigádovať a privyrábať si na živobytie. O náhradné výživné svedkyňa zatiaľ nepožiadala, pred podaním trestného oznámenia dala návrh na začatie exekúcie. Rozhodnutie o priznaní výživného je z roku 2003 a od toho času sa jeho výška nijakým spôsobom nezmenila, napriek podanému návrhu na zvýšenie výživného. Nakoľko oprávnené deti obžalovaného v čase podania trestného oznámenia boli už plnoleté, splnomocnili svedkyňu na ich zastupovanie v tomto trestnom konaní, pretože napriek plnoletosti detí sa stále stará o ich výživu a ubytovanie. Syn E. ešte stále študuje na vysokej škole a dcéra K. napriek ukončeniu vysokoškolského štúdia je stále nezamestnaná a tak ešte žije v ich spoločnej domácnosti. Vo vzťahu k obžalovanému svedkyňa vypovedala, že zo sprostredkovaných informácií vie, že obžalovaný toho času nepracuje, žije so svojou matkou a s rodinou jeho sestry v spoločnej domácnosti, pričom obžalovaný je finančne podporovaný svojou matkou. Podľa jej vedomostí obžalovaný nemá žiadne nehnuteľnosti, okrem údajne zdedených viníc. Na druhej strane má však dlhy. S deťmi obžalovaný nie je v kontakte a nestretáva sa s nimi.

Zo svedeckých výpovedí, prečítaných na hlavnom pojednávaní dňa 23.07.2014 postupom podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku, súd zistil, že:

- svedkyňa K. X., dcéra obžalovaného, v prípravnom konaní ku skutku uviedla, že býva so svojou matkou S. X. a bratom E. X. v spoločnej domácnosti. V máji 2013 ukončila vysokoškolské štúdium a v súčasnosti

je dobrovoľne nezamestnaná, nakoľko chce pokračovať v štúdiu na treťom stupni. Nikde nepracuje a živí ju matka, pretože sa sama ešte nevie o seba postarať. Do zápisnice o výsluchu splnomocnila K. X. na svoje zastupovanie v trestnom konaní svoju matku S. X. s odôvodnením, že ona má lepší prehľad o dlžnom výživnom. Svedkyňa zároveň vypovedala, že s obžalovaným sa nestretáva a ani nemá o neho záujem.

- svedok E. X., syn obžalovaného, v prípravnom konaní ku skutku uviedol, že žije so svojou matkou S. X. a so svojou sestrou K. X. v spoločnej domácnosti. Je študentom 2. ročníka vysokoškolského štúdia a na svoje živobytie si privyrába brigádami. Vypovedal, že ho živí jeho matka S. X., s obžalovaným sa nestretáva a nemá o neho záujem. Do zápisnice o výsluchu splnomocnil svedok E. X. na svoje zastupovanie v trestnom konaní svoju matku S. X. s odôvodnením, že ona má lepší prehľad o dlžnom výživnom.

Z prečítaných listinných dôkazov na hlavnom pojednávaní, menovite z Rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 12C 147/1996 z 25.07.1996, právoplatného dňa 13.09.1996 vyplynulo, že obžalovaný bol rozsudkom súdu zaviazaný aby prispieval na výživu maloletej K. X. narodenej XX.XX.XXXX mesačne sumou 650,- Sk a na výživu maloletého E. X. narodeného XX.XX.XXXX mesačne sumou 600,- Sk vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky maloletých, ktorej boli zverení do osobnej starostlivosti. Z Rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. P 151/2003 zo dňa 20.11.2003, právoplatného dňa 04.12.2003 vyplynulo, že bola zmenená výška vyživovacej povinnosti obžalovaného, určená v rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 12C 147/1996 z 25.07.1996 tak, že bola vyživovacia povinnosť obžalovaného zvýšená na obe deti na sumu 1.100,- Sk mesačne. Z Rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/47/2010 zo dňa 25.05.2010, právoplatného dňa 05.08.2010 vyplynulo, že návrh K. X. a E. X., ktorým žiadali zvýšenie výživného tak, aby obžalovaný bol zaviazaný prispievať na výživu každého z nich sumou 80,- eur, bol súdom zamietnutý. Z rodných listov súd zistil, že obžalovaný je otcom K. X. narodenej XX.XX.XXXX a E. X. narodeného XX.XX.XXXX. Podľa potvrdenia o štúdiu K. X. študovala na vysokej škole dennou formou aj v období od 08.09.2011 do 21.05.2013 a E. X. bol študentom bakalárskeho štúdia v školskom roku 2013/2014. Obžalovaný uhradil poslednú platbu vo výške 150,- eur na výživné S. X. dňa 14.12.2010 (doklady o zaplatení výživného) a od tohto dátumu neuhradil žiadnu ďalšiu platbu, v dôsledku čoho mu vznikol dlh na výživnom za obdobie od 01.01.2011 do 31.05.2013 na dcéru K. vo výške 1.058,79 eur, a na syna E. dlh za obdobie od 01.01.2011 do 23.07.2014, vrátane júla 2014 vo výške 1.569,93 eur k rukám S. X. podľa posledného právoplatného rozsudku o určení vyživovacej povinnosti. Zo správ Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Nitre, súd zistil, že S. X. nepoberá dávky v hmotnej núdzi z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, nepožiadala o vyplácanie náhradného výživného a ani nepoberá náhradné výživné. Z potvrdenia o podaní daňového priznania súd zistil, že S. X. je samostatne zárobkovo činnou osobou, ktorá za rok 2012 mala základ dane vo výške 2520,92,- eura.

Obžalovaný S. X. podľa listinných dôkazov aktuálne nepoberá dávku v hmotnej núdzi. V evidencii uchádzačov o zamestnanie bol vedený od 07.10.2009 do 21.04.2010. Obžalovaný bol z evidencie uchádzačov o zamestnanie vyradený rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny sp. zn. NI/2011/01762 zo dňa 07.02.2012 z dôvodu nespolupráce s úradom. Podľa správy Okresného úradu Nitra zo dňa 31.12.2013, súd zistil, že obžalovaný S. X. nie je zapísaný v živnostenskom registri. Z výpisu katastra nehnuteľností súd zistil, že obžalovaný je vlastníkom trvale trávnatých porastov vo výmere 2635 m² a 90 m² v podiele 1/180. Zo správy Daňového úradu Nitra, vyplýva, že obžalovaný nie je daňovým subjektom a nepodal žiadne daňové priznanie. Súd ďalej na hlavnom pojednávaní oboznámil aj ostatné listinné dôkazy, správu z Centrálného depozitára cenných papierov, správu Market ocp a.s.. Z výpisu centrálného depozitára cenných papierov SR a.s. súd zistil, že obžalovaný nemá v centrálnom depozitári zriadený účet majiteľa cenných papierov, nemá registrované záložné právo k cenným papierom, ani žiadny zabezpečovací prevod cenných papierov a nie je ani registrovaný ako akcionár listinných akcií na meno. Obžalovaný však mal v centrálnom depozitári zriadený účet majiteľa cenných papierov, na ktorom mal ku dňu 05.07.1993 evidovaných spolu 22 cenných papierov k trom rôznym akciovým spoločnostiam, avšak ku dňu 07.01.2014 už nemal na tomto účte evidované žiadne cenné papiere. Zo správy Market ocp a.s. vyplýva, že obžalovaný nemá vedený majetkový účet cenných papierov v evidencii Market ocp a.s. a ani v evidencii zahraničných cenných papierov. Na obžalovaného nie sú vedené žiadne cenné papiere. Obžalovaný bol registrovaný pre 1. A aj pre 2. Vlnu kupónovej privatizácie. V minulosti bol majiteľom dlhopisu FNM SR. Dňa 12.03.1997 podal Penta Brokers, ocp a.s. v mene obžalovaného pokyn na priamy predaj 1 ks dlhopisu FNM, predaj sa zrealizoval dňa 13.03.1997 a výnos z predaja vo výške 8100,00 Sk bol vyplatený v Slovenskej sporiteľni, a.s. prostredníctvom avíza.

Obžalovaný sa podľa zabezpečených správ nenachádzal v evidencii Sociálnej poisťovne u žiadneho zamestnávateľa, nie je evidovaný ani ako SZČO, nepodal si žiadosť o poskytnutie dávky v nezamestnanosti, nie je evidovaný ako poberateľ nemocenských dávok alebo ako poberateľ dôchodku. Posledným zamestnávateľom obžalovaného bola Stredná priemyselná škola strojnícka a elektrotechnická v ktorej obžalovaný pracoval v období od 07.01.2003 do 29.07.2009. Obžalovaný pracoval v tejto spoločnosti na základe dohody o vykonaní práce a na základe pracovnej zmluvy s pravidelným príjmom. Za obdobie neplatenia výživného nebol obžalovaný zamestnaný u žiadneho zamestnávateľa. Podľa odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bolo zistené, že obžalovaný nemá vedený žiadny záznam o priestupku. Z lustrácie v evidencii MS SR súd zistil, že okrem aktuálneho trestného konania bolo proti obžalovanému vedené trestné stíhanie na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 1T/10/2004 v rámci ktorého, bol obžalovaný spod obžaloby právoplatne oslobodený.

Po vykonaní dokazovania súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s ustálením výšky zaostaleho výživného, ktoré mal obžalovaný povinnosť zaplatiť k rukám matky od 01.01.2011, konštatoval súd po výsluchu svedkyne oprávnenej na preberanie výživného podľa právoplatného rozsudku, že za obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti od 01.01.2011 do 31.05.2013 vo vzťahu k dcére K. X. vznikol obžalovanému dlh na výživnom vo výške 1.058,79,- eur (36,51,- eur/mesačne) a zároveň za obdobie od 01.01.2011 do 23.07.2014 vznikol obžalovanému neplnením vyživovacej povinnosti vo vzťahu k synovi E. X. dlh na výživnom) vo výške 1.569,93,- eur (36,51,- eur/mesačne).

Trestný čin neplnenia vyživovacej povinnosti má charakter pokračovacieho trestného činu s prvkami hromadného trestného činu a v dôsledku toho je vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku tým procesným úkonom, ktorý rozdeľuje prípadné pokračovanie páchatel'a v konaní. Podľa § 122 odsek 13 Trestného zákona platí výnimka vo vzťahu k rozhodovaniu o skutku uvedenom v obžalobnom návrhu v tom zmysle, že o pokračovanie v konaní ide až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa. V tomto zmysle súd upravil aj skutkovú vetu obžaloby, v časti výšky dlžného výživného vo vzťahu k E. X. tak, že upravil sumu aj obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti až ku dňu konania hlavného pojednávania. Právna kvalifikácia v § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona je daná skutočnosťou, že obžalovaný si neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, závažnejším spôsobom konania, spočívajúcim v páchaní trestného činu po dlhší čas (viac ako rok). Chránený objekt je v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy nárok na výživu dieťaťa vyplývajúci priamo zo zákona, a protiprávnym konaním ohrozujúcim chránený objekt je neplnenie vyživovacej povinnosti danej zákonom a zároveň určenej rozhodnutím súdu. Trestne zodpovedným subjektom, je osoba obžalovaného povinná poskytovať peňažné plnenie a zaopatrovávať tak oprávnenú osobu.

Súd mal z vykonaného dokazovania (výpoveď obžalovaného, výsluchy svedkov, listinné dôkazy) jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby po jej úprave pri zachovaní totožnosti skutku, v zmysle vykonaného dokazovania, vykazuje znaky žalovaného trestného činu a tento zavinene spáchal obžalovaný. Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, úmyselné konanie obžalovaného vyplýva z jednoty vedomostnej a vôľovej zložky jeho konania. Obžalovaný pozitívne vedel, že je otcom dvoch detí a na základe právoplatného rozsudku súdu je povinný platiť na obe deti výživné, až do doby pokiaľ nebudú schopné živiť sa samostatne, ale napriek tomu od roku 2010 sa sám necháva živiť svojou matkou, nenašiel si ani krátkodobu žiadne zamestnanie, nespolupracoval pri hľadaní zamestnania s príslušným úradom práce, žiadnym spôsobom sa nepokúsil zabezpečiť si samostatný zdroj príjmu. Obžalovanému v získaní zamestnania nebránila žiadna závažná choroba, alebo stav organizmu, ktoré by ho oprávňovali na poberanie nemocenských dávok, alebo invalidného dôchodku, preto neobstojí jeho obrana, že sa nemal kde zamestnať a platiť tak výživné. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa sám svojím prístupom ocitol v situácii, kedy si nezabezpečil príjem na platenie výživného pre svoje deti. Paradoxne v tejto súvislosti vyznieva vyjadrenie obžalovaného, že jeho samotného vo veku 50 rokov, žije jeho matka zo starobného dôchodku. Obžalovaný v čase keď oficiálne nepracoval, nebol súčasťou ani záchranej sociálnej siete štátnych dávok. Skutočnosť, že obžalovaný nemal zamestnanie, sama osebe ale nemá vplyv na existenciu vyživovacej povinnosti a

nezbavuje ho ani trestnej zodpovednosti, pretože osoba, ktorá ma vyživovaciu povinnosť, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť splnila bez ohľadu na to, či obžalovanému aktuálna životná situácia umožňuje platiť výživné v takom rozsahu, ako sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti. Úmyselné konanie obžalovaného je možné odvodiť jednak z jeho vedomosti o tom, že je povinný platiť výživné, ale aj z ignorácie tejto povinnosti, keďže v záujme splnenia vyživovacej povinnosti neurobil nič.

Vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní, jednotlivo aj v ich súhrne, súd dospel k jednoznačnému záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku. Obžalovaný svojim protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, pretože si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom tento trestný čin spáchal závažnejším spôsobom konania. Obžalovaný oprávnenej osobe neposkytol včas a riadne to, čo je obsahom vyživovacej povinnosti. Povinnosť obžalovaného vyživovať deti, vyplýva nielen zo Zákona o rodine, t.j. z ustanovení o vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, ale táto mu bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.zn. 12C 147/1996 zo dňa 25.07.1996 a upravená Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. P 151/2003 právoplatným dňa 04.12.2003.

Obžalovaný S. X. sa ku skutku v prípravnom konaní v podstate priznal. Tvrdil, že si je vedomý svojej povinnosti platiť výživné na deti a to, že tak nerobí ho mrzí. Ku dňu hlavného pojednávania dňa 23.07.2014 však obžalovaný neuhradil ani len časť dlžného výživného, a to napriek písomnej výzve súdu a zákonnému poučeniu o účinnej ľútosti. Z listinných dôkazov, výpovede obžalovaného v prípravnom konaní a z výpovede svedkyne S. X. bolo preukázané, že obžalovaný vedel, že vyživovacia povinnosť mu bola určená a v nadväznosti na túto podstatnú skutočnosť obžalovaný vedel aj to, komu, kedy, koľko a akým spôsobom má platiť výživné, pričom napriek tejto vedomosti tak neurobil. Obžalovaný nielenže matke detí pravidelne a riadne neplatil výživné na deti, ale ani nevyvíjal žiadnu aktivitu, ktorá by smerovala k uspokojeniu potrieb dieťaťa. Súd vzhľadom na vykonané dôkazy nemal dôvod pochybovať o období neplnenia vyživovacej povinnosti. Podľa správy Sociálnej poisťovni, obžalovaný nebol počas neplnenia si vyživovacej povinnosti nikde zamestnaný. Po skončení pracovného pomeru v roku 2009 sa prihlásil na Úrad práce sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, ale bol vyradený z dôvodu nespokojenosti s úradom. Zároveň z potvrdení Sociálnej poisťovne a z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny vyplýva, že obžalovaný netrpel stavom núdze, lebo za celé sporné obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti nepožiadaval o dávky v hmotnej núdzi, nebol už ďalej evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, z čoho vyplýva, že evidentne nepotreboval svoju sociálnu situáciu riešiť prostredníctvom štátnych sociálnych dávok a nepožiadaval ani o úpravu výživného. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa staral len svoje vlastné potreby a neprihliadal na potreby svojich detí. Celá zodpovednosť za výživu a zaopatrenie študujúcich detí zostala len na pleciach matky. Takýto postoj a konanie otca je nielen v rozpore so zákonom, ale aj so základnými pravidlami morálky. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že obžalovaný si úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom určenú rozhodnutím súdu, napriek tomu, že vedel, že takýmto konaním porušuje záujem chránený zákonom.

Zo všetkých hore uvedených dôvodov súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, vrátane jeho správnej právnej kvalifikácie, po úprave skutkovej vety. Obžalovaný svojim úmyselným konaním naplnil subjektívnu aj objektívnu stránku prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, pretože najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a spáchal tento čin, závažnejším spôsobom konania.

Z hľadiska zavinenia vyhodnotil súd konanie obžalovaného podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona, teda že konal v priamom úmysle, kedy vedel, že môže svojim konaním porušiť a ohroziť záujem chránený zákonom a zároveň tento chránený záujem (objekt) chcel porušiť a ohroziť.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd prihliadol na osobné pomery páchatel'a, keď zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a podľa správy Okresného úradu obžalovaný do spáchania skutku nebol ani priestupkovo prejednaný. Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd zistil u obžalovaného okolnosť

uvedenú pod písmenom j) teda, že do spáchania skutku viedol riadny bezúhonný život. Z prirážajúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného nezistil žiadne. Pri ukladaní trestu vychádzal súd zo základnej trestnej sadzby danej v ustanovení § 207 odsek 3 Trestného zákona vo výmere 1 rok až 5 rokov. Postupom podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona pri prevažujúcom pomere pohľadujúcich okolností, znížil súd hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a ukladal obžalovanému trest v takto vypočítanej trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky 8 mesiacov pri spodnej hranici vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky, v ktorej bude povinný zaplatiť zameškané výživné na obe deti.

Berúc do úvahy zásady pre ukládanie trestov uvedené v § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, ako aj všetky okolnosti prípadu, dospel súd k záveru, že tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu a uložením primeranej povinnosti počas skúšobnej doby. Vzhľadom na to, že boli splnené podmienky uvedené v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody, keďže uloženie nepodmienečného trestu na nápravu páchatel'a a zabezpečenie ochrany spoločnosti aj vzhľadom na doposiaľ bezúhonný život páchatel'a nepovažoval za potrebný, majúc za to že tento trest bude postačujúci pre naplnenie účelu trestu, odstránenie protiprávneho stavu a prevýchovu páchatel'a.

V prípade nedodržania povinnosti, ktorú súd obžalovanému uložil v rámci podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, mu hrozí premena tohto trestu na trest nepodmienečný, čo je pre obžalovaného z hľadiska prevencie dostatočná hrozba na dodržanie uloženej povinnosti a zároveň aj na riadne plnenie výživného do budúcnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.